

ΜΗΧΑΛΙΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις, λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΘΥΓΤΗΣ

Σήμερα πωλεῖται

ἀντὶ 10 λεπτῶν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ διανέμεται εἰς τοὺς
 συνδρομητὰς τὸ Ζ' φυλλάδιον

ΤΩΝ ΚΡΗΤΙΚΩΝ ΓΑΜΩΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Μετὰ τίνος λοιπόν θὰ συνεμαχοῦμεν, ὅταν ἦλθεν ἐδῶ νὰ
 μᾶς ἐπισκεφθῇ ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, οἱ δὲ ρωσοφρονεῖς
 ἔλεγον ἡμῖν : 'Ἴδου λαμπρὰ εὐκαιρία! συμμαχήσατε ! 'Αλλ' ὁ
 ἡγεμὼν αὐτὸς μόλις εἶνε κυριάρχης τοῦ ἑαυτοῦ του, κυριάρ-
 χης ἢ νὰ ἡγεμονεύῃ, δουλεύων εἰς Ρῶσον πρωθυπουργόν,
 ἀληθῆ ἡγεμόνα τοῦ τόπου του ἢ λαβὼν τὸν στρατιωτικόν
 του πῖλον ν' ἀπέλθῃ. Αὐτὸ, φανερόν μέχρι τοῦδε ἀνεπιστή-
 μως, ἐπεκυρώθη ἤδη καὶ ἀθηντικῶς κατὰ τὰ σημερινὰ τη-
 λεγραφήματα τῆς Κυβερνήσεως, δημοσιευθέντα διὰ τῆς «Ὀ-
 ρας» καὶ τῆς «Στοᾶς», καθ' ἃ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἡγεμό-
 νος νὰ σχηματίσῃ νέον ὑπουργεῖον, οἱ Ρῶσοι στρατηγὸι ἀντέ-
 ταξαν ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις τοὺς διατάσσει
 νὰ μείνωσιν οὗτοι ὑπουργοὶ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν ἀκόμη τοῦ
 ἡγεμόνος, παρ' οὗ μάλιστα ν' ἀφαιρέσωσι πᾶν ἔχνος κυβερνη-
 τικῆς ἐξουσίας, καθιστῶντες αὐτὸν ἀπλοῦν νευρόσπαστον. Ὑ-
 πογράφον (ὅρος δ' τῆς ἐπιστολῆς τοῦ αὐτοκράτορος) πᾶν ἐγ-
 γραφον παρ' αὐτῶν παρουσιαζόμενον. Καὶ ἰδοὺ ὁ ἡγεμὼν τῆς
 Βουλγαρίας καθαρὸς μελοδραματικὸς ἡγεμὼν. Ὁ ὑπερήφανος
 Βατταμβεργιδῆς ἀπλοῦς ὑπρέτης τοῦ Σοβολέρ. Ἡ δὲ Βουλ-
 γαρία νέα Πολωνία, καὶ κατὰ χεῖρον ταύτης.

Ποῖα δὲ εἶνε ἡ κυριάρχος τῆς Βουλγαρίας ; Ἡ Πύλη ἢ
 τὸ Κρεμλίον ; Ὁ Σουλτάνος ἐπικυριαρχεῖ ἢ ὁ Αὐτοκράτωρ ;
 Ἡ Τουρκία βεβαίως πληρώνεται, αὐτοκρατορεύει ὅμως ἢ
 Ρωσία. Καὶ οὕτως ὁ ἐμπορικὸς συμβιβασμὸς εἶνε πλήρης.
 Ἡ Πύλη θέλει χρήματα καὶ ἡ Ρωσία ἡγεμονίαν. Ἐκαστος
 τὸ ἑαυτοῦ,

Βεβαίως τὰ ραπίσματα κατὰ τῆς Γερμανίας καὶ διότι
 παραβιάζεται ἡ συνθήκη τοῦ Βερολίνου, τὸ ἐμαφροδίτιον
 ἔργον τοῦ Βίσμαρκ καὶ τοῦ Βάνουφιλδ, καὶ διὰ τὴν ἐθνι-
 κότητα τοῦ προσβληθέντος ἡγεμόνος, εἶνε βαρὺ πλὴν ὅλα
 αὐτὰ εἶνε προκαταρκτικὰ ὁ Βίσμαρκ ἐσυνείθησε νὰ λογα-
 ριάζεται μόνον ὅταν γίνεται ἰσολογισμὸς· αἱ μερικαὶ πι-
 στοχωρεώσεις δὲν τὸν τρομάζουν· ὁ δὲ ἰσολογισμὸς θὰ ᾖνε

ἔργον αὐτοῦ· θὰ νικήσῃ τὴν τελευταίαν νίκην ἢ θὰ ριψοκιν
 δυνεύσῃ ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε τρόπαιά του.

Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἂν ἡ Βοσνία καὶ ἡ Ἑρζεγοβίνη πρέ-
 πει νὰ θεωρηθῶσιν ἀπὸ τοῦδε προσηρητημένοι εἰς τὴν Αὐ-
 στρουγγαρίαν, καὶ ἡ Βουλγαρία ἄς θεωρηθῇ ἀπὸ τοῦδε
 προσηρητημένη εἰς τὴν Μεγάλην Ρωσίαν.

Διπλωμάτης

ΧΡΟΝΙΚΑ

Χωλοὶ, κουτσοὶ, στραβοὶ, ἄλλοι σ' τὸν ἅγιο Παντελεήμονα.
 Ὁ ἅγιος Παντελεήμων εἶνε ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς. Ὅλοι οἱ
 ὑπὸ τοῦ στρατολογικοῦ συμβουλίου ἀποδειχθέντες ἀνίκανοι
 διακροῦνται κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτι-
 κῶν ἐν τῷ στρατῷ, διότι, λέγει, δὲν ἔλαμαν ἐγκαίρως κατὰ
 ἐντάσεις. Προχθὲς ἐν τῷ στρατιωτικῷ νοσοκομείῳ Ναυ-
 πλίου εἶδομεν δύο τρεῖς ἡλιθίους, χωλοὺς σπασμένους, οὗς
 ἐνίοτε φυλάττουσιν ἀργοὺς κρηφῆνας, καὶ ἄλλοτε βασανίζουσιν
 ὑποβάλλοντες εἰς ὀδυνηρὰς δι' αὐτοὺς ἐργασίας. Ἡ διεύθυν-
 σις τοῦ νοσοκομείου ἐγράψεν ἐπανελημμένως πρὸς τὸ ὑπουρ-
 γεῖον : ὅτι μᾶς εἶναι βάρος, τί νὰ τοῦς κάμωμεν· τὸ δὲ ὑ-
 πουργεῖον ἀπήντησεν στερεοτύπως : νὰ μᾶς τοὺς φυλάτε !
 Χθὲς ὁ ἐντιμὸς βουλευτὴς Ἀνδρου κ. Ἀργυροπούλου μᾶς ἔ-
 φερεν εἰς τὸ γραφεῖον ἄλλον ἡλιθίον, συμπολίτην του, ψηλὸν
 ὡς σκουπομάνικα, ἂν καὶ τὸ μικρὸ του προσωπάκι εἶνε λίαν
 συμπαθητικόν, ὀμιλοῦντα ὡς σιταρήθρα, μὲ νευρικὸν σύ-
 στημα κατεστραμμένον, δι' ὃ καὶ ὑποσκάζει, πηδῶντα
 μᾶλλον ἢ βραματίζοντα, μὴ ἔχοντα ἀντίληψιν τῶν ἀριθμῶν,
 ἔχοντα ἐδῶ δεκαπέντε ἢ ἡμέρας καὶ εἰς ἐρώτησιν λέ-
 γοντα μόνον δύο, κτλ. κτλ. χρῆσιμευεὶ δὲ ἐννοεῖται ὡς
 γελοιοποιὸς, παραπονούμενος ὅτι τὸν παιδεύουσιν ὅλοι. Κα-
 τὰ δὲ τὸ λέγειν τοῦ κ. Ἀργυροπούλου πολλοὶ τοιοῦτοι ὑ-
 πάρχουσι ἐν τῷ στρατῷ. Ἴσως διὰ νὰ δύναται νὰ γράφῃ ἢ
 «Ὀρα» ὅτι ἔχομεν τόσους στρατῶν !! Ἐννοεῖται ὅτι ἂν
 πρόκειται διὰ κανένα προστατεύμενον Πρεζάνη τινὸς ἢ ἂν
 διαθεβαιώσῃ ὁ νεαρὸς κ. Τάκης Ἡλιοπούλου ὅτι εἶνε ὀλίγον
 μύωψ, τότε ἐξαιρουταὶ καὶ ἀπολύονται εἰς τὴν σιγμῆν,
 προπορευόμενοι ὑπὸ γλυκοῦ μειδιάματος.

Ἄν θὰ πιστεύσῃ κανεὶς ἴσως ἐὰν εἴπωμεν ὅτι οἱ Κρητικοὶ
 Γάμοι, τὸ ὄντως ἐθνικὸν αὐτὸ μυθιστόρημα, διότι ἐν τῇ με-

ταξὺ Φράγκων καὶ Γραικῶν πάλη, ἢ ἡ γραφὴ τοῦ Μισελὲ τῆς Ἑλλάδος Ζαμπελίου καταρτίζει εἰς οἰοῦν μαρμαρογλυπτον μυθιστόρημα, θέατρον τῆς μεγάλης φαντασίας του καὶ τῆς ἱστορικῆς ἀσφῆς του, δὲν ἔχει τὴν ἡρωίδα μόνον Κρήτην, ἀλλὰ τὸν Ἑλληνα, τὴν Ἑλλάδα, τὸν Ἑλληνισμόν, οὐδεὶς ἐπαναλαμβάνομεν θὰ πιστεύσῃ ἐὰν τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ, ὅπερ εἶνε ἐθνικὴ ἱστορία ἐκ τῶν πρωτοτυπωτέρων, ἢ ἱστορία αὐτῆ, ἥτις εἶνε μυθιστόρημα ἐκ τῶν τιμαλφεστέρων, πωλοῦνται ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις καὶ τῷ Πειραιεὶ ἐξήκοντα μόνον ἀντίτυπα, ἀρ. 60!!! Καὶ ὅμως ἐλάβομεν τόσα συγχαρητήρια, διότι προέβημεν εἰς τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ἀγνωστοτάτου θησαυροῦ, ἀφοῦ καὶ ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς δὲν ἔχει ἀντίτυπον, καὶ μόνον ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Παύλου Λάμπρου ἀνεύρομεν τοιοῦτο, τινὲς δὲ καὶ μᾶς συνεβούλευσαν νὰ φροντίσωμεν πρὸς διάδοσιν αὐτοῦ ὡς ἀναγνώσματος καὶ εἰς τὰ σχολεῖα!! Οἷα ἀπογοήτευσις! Αἱ ἐθνικώτεροι σελίδες παρέρχονται ἀπαράτηροι, τὰ νεοελληνικὰ ἀριστουργήματα ἐμπτόνται κατὰ πρόσωπον διὰ τῆς ἀδιαφορίας καὶ ὑπάρχουσιν ἀχρεῖοι, ὑπάρχουσι τόσοι μεγάλοι ἐξῶ Ἑλληνες φωνάζοντες: Δὲν ἔχομεν βιβλία διὰ τὰς ἐστίας μας! Εἶπατε καλλίτερα δὲν ὑπάρχουν ψυχαὶ διὰ βιβλία, ξενοτραφεῖς καὶ ξενολάτραι καὶ ξενοδουλοὶ! Τοῦ Κυρίου Γ' Πουργοῦ τοῦ Κλαρετῆ ἐπωλοῦντο κάπως πλείωτερα, διότι ἡ ἡρωὶς τοῦ δράματος εἶνε ἐταῖρα μεγάλου κόσμου. Τῶν δὲ Κρητικῶν Γάμων, οἵτινες ἀρξὲ ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας εἶνε, οὐτε ἐγνώσθη ἀκόμη ὅτι ἐκδίδονται. Ἀλλοίμονον!

Ὁ κ. Βλάσιος Σκορδέλης μετὰ ἐθνικοῦ ζήλου ἀσχολούμενος περὶ τὰ παιδαγωγικά, προέτεινε ἐσχάτως σπουδαιότατον νεωτερισμὸν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Γεωγραφίας, τῆς ἐπιστήμης δηλονότι, ἥτις τοσοῦτον παρημελημένη εἶνε παρ' ἡμῖν. Ὁ κ. Σκορδέλης ἐξετάζων τ' ἀποτελέσματα τῆς συνήθους διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τούτου παρατηρεῖ ὅτι καὶ μεθ' ὅλας τὰς τελειοποιήσεις, ἃς ἡ διδακτικὴ εἰσέγαγεν εἰς αὐτὴν (ἐν Εὐρώπῃ, ἐννοεῖται) οἱ μαθηταὶ δὲν δύνανται νὰ λάβωσι σαφῆ καὶ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῶν διδασκομένων· ὅθεν προτείνει τὴν χρῆσιν εἰκόνων (φωτογραφικῶν καὶ ἄλλων) μετὰ πανοράματος. Τὴν πρότασιν τοῦ ταύτην ἀνέπτυξεν ἐν ἐκθέσει ἡτυολογημένη ἐπιστημονικῶς, ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ περιοδικοῦ «Πλάτωνος» (Ἀπριλίου καὶ Μαΐου). Τὴν ἐκθεσὶν τοῦ δὲ ὑπέβαλε καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ἐπεμψε δὲ καὶ εἰς τὸ τῆς Πρωσίας εὐχαρίστως δὲ ἐμάθημεν, ὅτι ὁ ἐν Πρωσίᾳ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐγραψε κολακευτικωτάτην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἑλληνα παιδαγωγὸν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 9 Ἰουλίου, ἐγκρίνων τὴν ἐπίνοιάν του, ὅ δ' ἐν Ἑλλάδι τὰ τῆς παιδείας τέως ἰθύνων κ. Λου. Βάρδος δὲν ἐκρίνει ἀξίον οὐδὲ περὶ τῆς λήψεως τῆς ἀνφορῆς νὰ γράψῃ τῷ Ἑλληνι λογίῳ καὶ οὕτως ἔχομεν τὸ μέτρον τῆς διαφορᾶς ὑπουργοῦ τῆς παιδείας πρὸς ἄλλον ὑπουργὸν τοῦ αὐτοῦ λειτουργήματος.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σμύρνης: Ἐδῶ πρὸ τίνος εἶχομεν βροχὰς ὡς καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ ἀμπελοφυτοὶ κατεφθίσαν τοὺς ἐμπόρους παραστήσαντες ὡς ἡμικατεστραμμένην τὴν σταφίδα. Ἀλλ' ἐκ τῶν ὑστέρων αἱ φῆμαι αὗται φανίνονται ὑπερβολικαί, διότι ἀπὸ τῆς τελευταίας Παρασκευῆς ὁ καιρὸς ἐβελτιώθη καὶ ἐπιπνεύσας ὁ βορρᾶς ἐξήρανε τὸν βεβλαμμένον καρπὸν. Ἐπὶ τῶν μαύρων σταφίδων (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Γαλλικῆς καταναλώσεως) ἡ βλάβη ἦτο μικρὰ, διότι μικρὸν μέρος ἠπλώθη

πρὸς ξήρανσιν, ἄλλως τε ἡ εἰσοδεία ἐφέτος ἐβράδυνε κατὰ 10—15 ἡμέρας. Ἐπ' ἐναντίας αἱ Σουλτανίται, τῶν ὁποίων τὸ πλεῖστον εἶνε ἐκτεθειμένον, ἐβλάβησαν ἀρκετά. Πολλοὶ διατείνονται, ὅτι τὸ ἡμισυ τῆς εἰσοδείας δύναται νὰ θεωρηθῆ βεβλαμμένον. Ἐν τούτοις λέγεται, ὅτι ὁ καιρὸς ἐξήρανε τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πλέον ἐκτεθειμένον καὶ διατηρεῖ ὅλον τὸ σάκχαρι, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς βροχῆς μαῦρον χρῶμα ὑποβιάζει μεγάλως τὴν ποιότητα.

Ὁ Ἐπαρχος Αἰγίου κ. Βουλπιώτης διέλυσε ὡς χωροφύλαξ τὸ μόνον Ὠδικὸν Καφενεῖον, ὅπου τραγουδοῦσαν ἀρμένιδες καὶ ξεμελαγγοῦσαν Αἰγίαις. Ἀγνοεῖται τὸ ψυχολογικὸν αἴτιον ὅπερ ἐκίνησε τὸν κ. Ἐπαρχον εἰς τὴν διαλυτικὴν ταύτην πράξιν.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἐφέτου κ. Μακκᾶ ἢ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ «Αἰῶνι», δι' ἧς ἐκφράζει εὐχαριστίας εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς ἐνταῦθα Μοίρας κ. Ἰωάννην Σ. Μίλιον διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν αὐτοργῶν τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ του διαπραχθείσης κλοπῆς ἀποδεικνύει τρανῶς ὅτι ἀφ' ἧς ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς ἐνταῦθα Μοίρας ὁ φιλότιμος καὶ δραστήριος κ. Μίλιος, ἡ δημοσίος ἀσφάλειν ἔχει ἐν αὐτῇ σπουδαῖον ἐπικουρον, καὶ ἀλλοίμονον ἂν ἡ δημοσία ἀσφάλεια τῆς πρωτευούσης ἐνεπιστεύετο εἰς μόνην τὴν ἀστυνομίαν. Καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἄνδρες φέρονται κοσμίως, σχεδὸν δὲ ἐπὶ τῆς μοιραρχίας του οὐδὲν ἀβέλῳ χωροφυλακῆς χηούσαμεν ἐκ τῶν συνήθων ὑπὸ ἄλλας διοικήσεις μᾶλλον χαλαρὰς διαπραττομένων. Δὲν τολμῶμεν ὅμως οὐδὲ νὰ συγχαρώμεν τῷ κ. Μοιραρχῳ, διότι ἐδῶ ὅταν ἀπονέμηται δίκαιος ἐπαινος, ταράσσονται μερικῶν τὰ νεύρα.

Πόλεμος δεινὸς ἀνεφάνη μεταξὺ ἀστυνομίας καὶ ἐφημερίδων. Πρέπει νὰ εἰσέρχωνται ἐταῖραι εἰς τὸ θέατρον; Θὰ γράψωμεν ἴσως καὶ ἡμεῖς.

Χθὲς ἐν Μενιδίῳ ἡμέρα μεσημέρι ὁ Χρῆστος Μπόγκας ἐτραυματίσεν ἄνωθεν τοῦ δεξιῦ μαστοῦ δι' ἐγγειριδίου δικώπου ἐπικινδύνως τὸν συγχαρικὸν του Ἀναστ. Μερκᾶνη, μεταφερθέντα ἐνταῦθα ὁ τραυματίας συνελήφθη.

Ἐν Καλυβίῳι Χασίᾳς προχθὲς ἡμέρα μεσημέρι ἐπίσης ντόπιοι ἐτραυματίσαν δι' ἐγγειριδίου ἐπικινδύνως μὲν τὸν Ἀρμένιον Ἀρτίνην, ἐλαφρῶς δὲ ἄλλον πάλιν Ἀρμένιον Κιρικορ, διὰ νὰ τοὺς κλέψουν τρία ἐκατόδραγμα καὶ κάτι ἄλλα ψιλὰ. Ὡς ἀφορμὴ δὲ ἐχρησίμεισε τὸ ὅτι μῆκαν οἱ Ἀρμένιοι εἰς τὸ παντοπωλεῖον ὅπου διεσκέδαζον οἱ ἄλλοι. Αὐταὶ αἱ κατὰ ξένων ἐπιθέσεις καὶ κλοπαὶ μᾶς κάμουν τρομερὰν αἰσθησιν, ἀποθαρρύνουσαι ξένους ἐργάτας εἰς τὸ νὰ ἐρχωνται ἐδῶ, ἀφοῦ οἱ δικοὶ μας δὲν φθάνουν διὰ τόσα ἔργα. Εὐτυχῶς συνελήφθησαν τρεῖς, τοὺς ἵποῖους ἐτοιμάζονται ν' ἀθωώσουν οἱ βουλευταὶ Ἀττικῆς.

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Πατρῶν ἀτμόπλοιοι ἀγγλικὸν παρέλαβε βαρέλια 400, κιβώτια 2262 σταφιδικάρπου, τὸ ὅλον λίτρας 369,468 καὶ ἀπέπλευσεν εἰς Ἀγγλίαν διὰ Ζακύνθου.

Τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τῆς λατρευτῆς Ἑστίας μᾶς ἐ-

προξένησεν εὐφροσύνην ὡς νὰ ἐκερδίσαμεν τὸν δεύτερον ἀριθμὸν τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης. Περιεῖχε δύο θέματα, ἐν πεζῶν καὶ ἐν ἑμμετρον, ἀλλὰ τόσον τέλεια εἰς τὸ εἶδος των, ὥστε ἠσθάνθημεν ἀληθῆ ὑπερφηάνειαν ὅτι ἐσμέν συμπολιταὶ τῶν γραψάντων. Τὸ πεζὸν εἶνε αἱ ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Νεάπολιν ἐντυπώσεις τοῦ κ. Βιζυνοῦ, μοναδικαί εἰς τὸ εἶδος των, μετὰ τῆς ἀρελείας, εὐφυίας, καλλισθησίας καὶ καλλιλογίας, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ ἀναζητήσῃ κάτωθεν των τὴν ὑπογραφήν μεγάλου Εὐρωπαίου συγγραφέως· τὸ δ' ἑμμετρον, τὰ τραγῳδία τῆς πατρίδος μου, ἢ γέννησις τῆς κόρης, ποίημα τοῦ κ. Παλαμᾶ, ἐν ᾧ οὐσία καὶ φαντασία, ἀλήθεια καὶ κάλλος, εὐμορφία καὶ δύναμις, αἰσθημα καὶ κοινωνικὴ φιλοσοφία συμπλέκονται ἐν ἁρμονίᾳ, πρᾶγμα τόσῳ σπάνιον εἰς ρωμαϊκὸν πρᾶγμα. Ἐγκαρδίως συγχαίρομεν ἀμφοτέρους καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὴν ξενοδόχον αὐτῶν Ἑστίαν.

Ἀναχωρεῖ σήμερον εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ κ. Ν. Λεκατσᾶς προτιθέμενος νὰ ἐνοικιάσῃ θέατρον διὰ σειρὰν παραστάσεων φθινοπωρινῶν ἢ ἀρχῶν τοῦ χειμῶνος. Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως δὲ μεταβαίνει εἰς Ρουμανίαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ρωσίαν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ὁ κ. Λεκατσᾶς εἶνε ἤδη ἐγκριτέστατος τῆς γλώσσης· τὰ δ' ἀμίμητα καὶ μοναδικὰ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων συναδέλφων του προσόντα ὡς ἠθοποιῶ τῶ ἐξασφαλίζουσι μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ πολλοὺς θριάμβους μεταξὺ τῶν ἐξῶ Ἑλλήνων, καὶ ἐκ τῶν μετριοτήτων ἀκόμη διὰ φιλοπατρίαν ἐνθουσιαζομένων. Ἐλπίζομεν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει νὰ τῷ παράσχωσι τὴν δυνατὴν ὑποστήριξιν, ἀμειβόντες τὴν εὐχαρίστησιν οἱ τοιοῦτον Ἑλληνα ἠθοποιὸν κατὰ πρώτην φοράν θέλουσιν εὐτυχῆσαι ν' ἀκούσων.

Ἀνεχώρησεν εἰς τὸ πανηγύρι τῶν Θεῶν ὁ φίλος κ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 549)

— Κύριε βαρόνε Δεσιμαίτζ, εἶπε, με ἀνεμένετε, ἰδοὺ ἐγὼ ἦλθον· ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐν τῷ βλέμματί σας τὴν χαρὰν, ἥτις ἐμελλε νὰ σᾶς ζωογονήσῃ ἐπαναβλέποντά με μετὰ πολυχρόνιον ἀπουσίαν... Μήπως ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαίτζ δὲν ἀναγνωρίζει τὸν ἀδελφὸν του μαρκήσιον Παῦλον Σμαρράνδ; Ἐλθετε, κ. βαρόνε, ἀνεγείρατε τὴν κεφαλὴν καὶ τολμήσατε νὰ προσβλέψητε κατὰ πρόσωπον! Ὅτε ἀνεχώρησα πρὸ εἰκοσι πέντε ἐτῶν σᾶς ἐνεπιστεύθη, ὅτι εἶχον προσφιλέστερον, πολυτιμότερον ἐν τῷ κόσμῳ, τὴν σύζυγόν μου, τὴν μαρκησίαν Σμαρράνδ. Μοὶ εἶχτε ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ἐπυγρυνεῖτε ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπὶ τοῦ παιδίου, ὅπερ ἐμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον· μοὶ εἶχτε ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τὴν ἐπροστατεύετε, ὅτι θὰ ὑπηρετεῖτε, θὰ ἐσέβεσθε, θὰ τὴν ἠγαπάτε... Λοιπὸν ἐρχομαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω πῶς ἐξεπληρώσατε τὴν ἀποστολήν σας, πῶς τὸ καθήκον σας.

Βαρόνε Δεσιμαίτζ, τί ἐκάμετε τὴν περιουσίαν μου; Βα-

Σουρτζ, ὅθεν θέλει μᾶς γράψῃ τὰς ποιητικὰς του ἐντυπώσεις.

Χθὲς ὁ Παράδεισος ἐλαμψε διὰ τοῦ σκότους. Ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ ἀναπετασθῇ ἡ αὐλαία, τὸ αὐτογέδιον γκαζὶ ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν μηχανικὸν του, διότι δὲν ἦτο τοῦ γούστου του ἡ παράστασις. Καὶ ἔμειναν Ταβουλάριδες καὶ θεαταὶ ἔς τὰ σκοτεινὰ καὶ κρύα.

ἤκουσαμεν τρίτην ἤδη φοράν παριστανομένην τὴν Αἰνδα τοῦ Δονιζέττη· τὸ πλῆθος ἦτον ἀρκετὸν καθ' ὅτι δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐξ ὅλων τῶν μελοδραμάτων ἡ Αἰνδα εὐηρέστησεν τὸ κοινὸν περισσότερον ἐνεκεν τῆς καλῆς διανομῆς τῶν προσώπων καὶ τὸ μὲν πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τοῦ Ἀντωνίου ὑπεκρίνατο ὁ δημοφιλὴς βαρύτονος Δὲ Τζόρτζιο. Τὴν δὲ Αἰνδαν ἡ κ. Βοταρέλη ἦτις ἀπέκτησε ἐκ συμπαθείας εἰς πλείστα θεάτρα τῆς Εὐρώπης νῦθόκλιμψεν ὡς μαρκήσιος ἐν τῇ Αἰνδᾷ καὶ δικαίως ἐχειροκροτήθη ὁ καλὸς οὗτος κωμικὸς ὑπόσχεται πολλὰ εἰς τὸ μέλλον· καὶ ἡ διανομὴ δὲ τῶν ἄλλων προσώπων συνετέλεσεν εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ μελοδράματος τούτου.

— Ἡ ἁΚόρη των 333 Ραχοσυλλεκτῶν ἔκαμε φουρόρε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Πλήθος εἰς βαθμὸν ἀσφιδίας. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐσπέρας ἦτο ὁ Τσίνοτος με φουστάνια, παίζων τὴν Κυρὰ Μοσχού.

— Χθὲς ἐν Ἀμαρουσίῳ μία ἀποθήκη σανοῦ καὶ ὁ παρακείμενος σταῦλος τοῦ Κωνσταντινοῦ Σταύρου ἐγένετο παρανάλωμα πυρῆς· 2,500 ὀκάδας σανοῦ συνετέλεσαν εἰς λαμπρὰν φωτοχυσίαν.

ρόνε Δεσιμαίτζ, τί ἐκάμετε τὴν γυναῖκά μου, τὸ τέκνον μου; Δολοφόνε τοῦ Καρόλου Σεβρῦ, Κάιν, τί ἐκάμετε τὴν ἀδελφὴν σου;

Ὁ βαρόνος ἐξέβαλε κραυγὴν νέαν, ὁμοίαν τῇ τῶν πνιγομένων, ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐκυψεν ὡς κατασυντριβείς.

Ὁ μαρκήσιος δραξάμενος τοῦ ὄμου του τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγερθῆ.

— Παρατήρησον, ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ξηρᾶς, παρατήρησον! Ἄ! δὲν δύνασαι νὰ ἀρνήθῃς τὰ κακοεργήματά σου! Ἰδοὺ δύο τῶν θυμάτων σου!... Παρατήρησον, παρατήρησον!

Ἡ Λουκία εἶχεν εἰσελθεῖ ὠχρὰ, κλονιζομένη καὶ ἐστρήριζοτο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ὁ βαρόνος εἶδεν αὐτὴν ὡσεὶ διὰ αἰματόεντος νέφους. Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως ἐπαυξήσῃ τὸν τρόμον του. Ἐκ τῆς ἀποπληνῆσεως τῶν ὀφθαλμῶν του, τῶν νευρικῶν διαστολῶν τῶν χαρακτηριστικῶν του ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐμελλε ν' ἀπολέσῃ τὸ λογικὸν ἢ νὰ πέσῃ κεραυνόπληκτος εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡπατάτο. Ἀνέλαβε τὴν δύναμιν, ἦν ἠντλησε μάλιστα ἐκ τοῦ τρόμου του, ἀπῆλλάχθη τῶν χειρῶν τοῦ μαρκησίου, ὅστις ἐκράτει αὐτὸν ἀκόμη, ἠγέρθη πλήρως θρασύτητος καὶ μίσους καὶ ἐστῆ ἀπέναντι τῶν θυμάτων του, ὡς ὁ ἀποστάτης ἄγγελος πρὸ τοῦ Θεοῦ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΛΑΥΡΙΟΥ

Τὸ ἱστορικὸν Λαύριον, τὸ πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων ἕως σήμερον παρέχον τροφὴν εἰς χιλιάδας ψυχῶν διὰ τοῦ ἐν τοῖς σπλάγχνοις του ἐναποταμιευμένου θησαυροῦ, καὶ ἐργασίαν εἰς πᾶσαν φίλεργον ὑπαρξίν, τὸ ἀναπτύξαν τὴν βιομηχανίαν ἐν Ἑλλάδι καὶ δόσαν ἀφορμὴν εἰς τόσας ἐφευρέσεις, τὸ εἰσαγαγὼν ἅπαντας τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς τέχνης καὶ ἀμιλλώμενον μὲ τὰ ἐπιφανέστερα τῆς Εὐρώπης ἐργοστάσια, ὁ φιλοσοφικὸς λίθος οὗτος, διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ὁποῖου μεταβάλλονται οἱ πτωχοὶ εἰς πλουσίους, καὶ τὰνάπαλιν, οἱ ἔμποροι τῶν ὀδῶν εἰς Τραπεζίτας, οἱ στερούμενοι τῶν στοιχειωδέστερων γνώσεων εἰς εἰδικούς, ἐμβριθεῖς καὶ βουνεχεῖς, εἶδε πρὸς τελειοποίησιν καὶ ἐπιπροσφύγιον νὰ ἐκμηθηνίσῃ καὶ τὰς ἀποστάσεις, ἐνώτων διὰ σιδηροδρόμου τὰς Ἀθήνας μετὰ τῶν περιχώρων καὶ ἐκπολιτίζων οὕτω αὐτὰ, τὰ ὅποια τίς οἶδε πότε ἤθελον ἐξυπνήσει ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ πρῶτος χρόνος ἤθελε παρέλθει διὰ ν' ἀκούσουν κρότον σιδηροδρόμου καὶ σφύριγμα ἀτμομηχανῆς.

Τὴν περὶ κατασκευῆς Σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἀπὸ Λαυρίου εἰς Ἀθήνας ἰδέαν συνέλαβον οἱ ἐπαξίως διευθύνοντες τὴν κατὰ μέγιστον μέρος ἀντιπροσωπεύουσαν τὸ ὄνομα Λαύριον Ἑταιρίαν τῶν μεταλλουργείων τοῦ Λαυρίου, προσέβησαν δὲ μετὰ θάρρους καὶ δραστηριότητος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λίαν ἐπιπερδοῦς καὶ κοινωφελοῦς ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἥτις οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἀναπτύξῃ συγκοινωνίαν ζωηράν καὶ ἀέννητον, ὅχι μόνον φέρουσαν τὰ χωρία εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ μεταγγιζούσαν καὶ τὰς Ἀθήνας εἰς τὰ χωρία, καὶ μόνον δυναμένην ἴσως νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῶν φοβερῶν ἐνοικίων, διὰ τῆς ἰδρύσεως πραστέων, σιδηροδρομικῶς συνδεομένων μετὰ τῆς πρωτεύουσας, ὅπου βεβαίως θὰ μεταναστεύσῃ ἡ μεσαία τάξις, ἐκλέγουσα καθαρώτερον ἀέρα, μείζονα εὐρυχωρίαν καὶ πλείονα εὐθηνίαν. Ἐκεῖ δὲ καὶ φοιτῆται καὶ λόγιοι καὶ καλ-

λιτέχναι καὶ ποιηταὶ θὰ καταφύγῃσιν, ἀφοῦ διὰ τοῦ θαύματος τοῦ σιδηροδρόμου θὰ ἦνε καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πρωτεύουσας. Ἐκεῖ δὲ ἐν καιρῷ θέλομεν προτείνει νὰ συστήθῃσι καὶ Διδασκαλεῖα καὶ Νοσοκομεῖα καὶ ἄλλαι Σχολαί.

Δύναται δὲ τις νὰ προεικασῇ τὴν ἀνάπτυσιν τῆς διὰ ζήρας συγκοινωνίας τοῦ Λαυρίου, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν διὰ θαλάσσης, ὅτε πρὸ τετραετίας ἐν καὶ μόνον μικρὸν ἀτμόπλοιον, τὸ φερώνυμον Λαύριον, ἔκαμνε τοὺς πλάσας τοῦ ἀπαξ μόνον κατὰ εἰκοσάτημερον, καὶ τούτους ὑπὸ ἀνέφελον πάντοτε οὐρανόν· ἐν τούτοις σήμερον εἰς τὸ Λαύριον προσεγγίζουσι πεντάκις τῆς ἐβδομάδος ἀτμόπλοια τῶν Ἑταιριῶν Γουδῆ, Πανελληνίου καὶ Φιλιππάχου, τρία δὲ καθ' ἑκάστην λεωφορεῖα ἀναχωροῦσι δι' Ἀθήνας, καὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα, τὰ ἐν διαστοῆματι τεσσάρων μόνον ἑτῶν ἀναπτυχθέντα, ὑφίσταται ἀκόμη ἐλλείψεις συγκοινωνίας.

Ὁ ἀπὸ Λαυρίου εἰς Ἀθήνας σιδηροδρόμος ἀρχεται ἀπὸ τοῦ λιμένος Ἑρμαστῆριου, ἐνθα ἔχει ἀνεγείρει τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐκτεταμένα ἐργοστάσια τῆς Ἑταιρίας τῶν Μεταλλουργείων, διέρχεται μετὰ τῶν κτήσεων αὐτῆς καὶ τῆς νεωστὶ σχηματισθείσης κώμης ἐν Κυπριαῶν (Νυκτοχώρι), διασχίζει τὰ ἔργα τῆς γαλλικῆς Ἑταιρίας Μεταλλεία Λαυρίου καὶ σταθμεύει εἰς τὸν μέγιστον καὶ ἀνεγνωρισμένον λιμένα τοῦ Θωρικῶν, προσεγγίζει εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Μεταλλείου Περιελῆς, τέμνει τὸν περίβολον τῆς ρομαντικῆς θέσεως Μύλων διέρχεται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἐργασίων ἄλλου μεταλλείου καὶ σταθμεύει εἰς τὸ Μεταλλεῖον τῆς Ἑταιρίας τῶν Μεταλλουργείων Νικίαν ἢ Δασκαλεῖον· ἀνέρχεται ἐκεῖθεν καὶ σταθμεύει εἰς τὸ τερπνόν καὶ ὑγιεινὸν χωρίον Κουβαρῶν, καὶ σταθμεύει εἰς τὸ χωρίον Καλλιθῆς Κουβαρῶν, ἐκεῖθεν κατέρχεται διὰ τῶν ἀμπελώνων καὶ σταθμεύει εἰς Μαρκόπουλον· ἐντεῦθεν κάμπτει λίαν ἐπαισιθητῶς καὶ προσεγγίζει εἰς τὸ μεγαλλίτερον ὄλων τῶν χωρίων Κοροσί, ὅπου καὶ σταθμεύει, διατρέχει ἔπειτα τὸν θαλερὸν ἐλαιῶνα καὶ σταθ-

μετὰ τὴν πτώσιν αὐτοῦ, ὥρμησε δὲ δι' ἐνὸς πηδήματος πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐφυγεν.

Ἦθελον νὰ τρέξωσι κατόπιν του καὶ νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν διὰ τῶν ὑπηρετῶν.

— Οὐχί, οὐχί, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἀφετε αὐτὸν, ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ραοὺλ λευκὸς ὡς σουδάριον, μὲ βλέμμα ἀπαστράπτον λάμπει, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης λέγων :

— Τὰ θύματα θὰ ἐκδικηθῶσι !

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Τέλος πάντες ἔτεινον τὰς χεῖρας εἰς τὸν μαρκήσιον.

Οὗτος παρουσιάσεν τὴν μαρκησίαν εἰς τοὺς φίλους του· ἔπειτα ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν ἐρωτήσεων τῶν κ. κ. Μωριῆν καὶ Βιολαῖν, μὴ ἔχων δὲ τίποτε ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν φίλων του, συνέπληρωσε τὴν διήγησιν πῆς προχθῆς, πληροφορῶν περὶ πάντων ὅσα ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσωσιν.

— Ἰδοὺ, κύριοι, ἐξηκολούθησεν, ἰδοὺ πῶς ὁ ἀδελφός μου ἐνήργησε πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὄφειλε νὰ προστατεύῃ, νὰ σέβεται καὶ ν' ἀγαπᾷ. Γνωρίζετε τὰ κακούργημάτά του, εἶνε τρομερά ! Ὁ ἄθλιος εἶνε ἄξιος πάσης ποινῆς... ἐν τούτοις, ἐὰν ἀφοῦ ἐπληξᾷ αὐτὸν ἐνταῦθα ἐνώπιόν σας, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, εἰχῆται χάριν, ἐὰν γονυπετῶν πρὸ τῶν θυμάτων του ἐπεκαλεῖτο τὸν οἶκτον, τὴν συγχώρησιν των, ἤμην, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, ἤμην ἐτοιμὸς νὰ τοῦ εἶπω : Δὲν ἔχω οἶκτον διὰ σέ, βαρόνε Δεσιμαῖζ, ἀλλὰ συμπαιθῶ

τὴν σύζυγόν σου, τὰ τέκνα σου, τρεῖς ἀθώους. Χάριν αὐτῶν ἀρκούμαι νὰ σέ κολαρίσω ἐμπροσθὲν τῶν ἀνθρώπων τούτων οἵτινες εἶνε φίλοι μου· δὲν θὰ ζητήσω ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ποινὴν τῶν κακούργημάτων σου. . . Ἄς καλύψῃ τὸ παρελθὸν τὸ πυκνὸν κάλυμμα, διὰ τοῦ ὁποῖου καλύπτεται, ἐγὼ δὲν θὰ σέ συγγωρήσω, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ νὰ λησμονήσω. Φύγε, βαρόνε Δεσιμαῖζ, φύγε. . . Μετανόησον εἰλικρινῶς, ὅπως καταστής ἄξιος τῆς συγχωρήσεως τοῦ Ὑπερᾶτου Κριτοῦ.

Ταῦτα θὰ γῶ ἔλεγον. Ἄλλ' εἶδετε ὅπως ἡ ἐχιδνα ὑπὸ τὴν πτέρναν καὶ ἥτις θέλει νὰ δῆξῃ ἀκόμη, ἐστὴν ὀρθὸς πρὸ ἐμοῦ ρίπτων προκλητικὸν βλέμμα ! Δὲν εἶχε τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως, τὴν μετάνοιαν εἰς τὴν καρδίαν ! Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξεπέμποντο αἱ λάμπεις τοῦ ἀγρίου, τοῦ ἀνισχύρου, τοῦ κτηνώδους μίσους !

Ἄ ! ὁ δυστυχῆς, ἡ καρδία του εἶνε ἐκ μαρμάρου καὶ ἡ ψυχὴ του ἐκ βορβόρου ! . . . Ποῖον θὰ ἦνε τὸ τέλος του !

Ἄνευρον τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν μου· ἡ ὀργὴ μου κατακυνάσθη. Μὴ ἐπιθυμῶν νὰ βλάψω ἀθώους, νὰ τοὺς ἐξαφανίσω, δὲν θὰ τὸν ὀδηγήσω ἐνώπιον τοῦ κακούργοδικείου· τὸν ἀφίνω εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ μαρκήσιος ἐστὶ πρὸς στιγμὴν σιωπηλός, φαινόμενος ὅτι ἐσκέπτετο. Ἐπειτα στρεφόμενος αἴρνης πρὸς τὸν πιστόν του ὑπηρετῆν, ὅστις εἶχεν ἐκβάλει τὴν φενάκην καὶ τὴν πρόσθετον γενειάδα του :

μείει πάλιν εἰς Λόπεση· ἐκεῖθεν κατερχόμενος πλησιάζει εἰς τὸ Χαρβάτι, ὅπου τὰ ἀπέραντα κτήματα τῶν κυρίων Καμπᾶ καὶ Θεοφιλά, ἀνερχόμενος δ' ἐκεῖθεν βαίνει ἀνωθεν τοῦ χωρίου Χαλάνδρι, ὅπου καὶ σταθμεύει, ἐκεῖθεν εἰς Ἀμαρούσιον, Κηρισίαν, Ἡράκλειον, Κουκουδάουνας, Πατήσια, Ἀθήνας καὶ στάσι !

Δὲν πιστεύομεν ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν οἱ Ἀθηναῖοι ἠρσοτεράραν, εὐαερωτέραν καὶ γραφικωτέραν συγκοινωνίαν. Μᾶς παραδίδεται ὅλως ὁ μεταξὺ Ὑμηττοῦ, Πεντελικοῦ καὶ Τουρκοβουνίων κάμπος, ὁ ὑγιεινότερος καὶ ἀνθρωπότερος· μᾶς παραδίδεται δι' ὀλίγα λεπτά, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ὅτω κατατρέχομεν καὶ μαστιζομεν τὰ τυχαῖα πορνικὰ ληστρικὰ κέρδη, τὰ ἐκ τῆς τσέπης τῶν ἄλλων ἀνευ λόγου διὰ δόλου ὑδρευόμενα, τόσω εἴμεθα ὑποστηρικταὶ θερμῶ ἐνθουσιώδεις τῶν εὐεργετικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀδιαφοροῦντες ἂν ὑπὸ φίλου ἢ ἐχθροῦ αὐταὶ γίνωνται, καὶ τοιαύτην ἐπιχειρήσιν πιστεύομεν τὸν μέλλοντα σιδηροδρόμον Λαυρίου.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΤΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΝ ΜΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σμύρνη, 17 Αὐγούστου.

Δὲν εἶχον σκοπὸν ν' ἀναμιχθῶ οὐδὲ ν' ἀναμίξω καὶ ὑμᾶς εἰς τὰ ἀπὸ τινος ἐδῶ συνταρασσόμενα καὶ ἀνακινούμενα περὶ τὰ παρασκῆνια τοῦ προξενείου ζητήματα, διότι εἶμαι τῆς γνώμης, ὅτι τὰ τοιαῦτα, ἔγερόμενα συνθέστατα ἀπὸ μᾶς προσωπικῆς αἰτίας, εὐτελοῦς πάθους ἢ μίσου, ἀτομικοῦ δὲν χρῆζοσι οὔτε ἀναγνώσεως οὐδὲ παρατηρήσεως, ἀλλ' ἀφίρονται μόνον νὰ συσθεθῶσι, νὰ ταφῶν καὶ νὰ λησμο-

νηθῶσι κάτωθεν τῆς κόνιας τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων ἐπιθέτει ὁ καιρός.

Ἀλλὰ μικρὸν τι διάφορον τὸ ὁποῖον κατεχωρίσθη ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἐφημερίδι καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου ἐζητεῖτο ἀκτίς τις φωτός ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς σκοτίας ἐν ἣ, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εὐρίσκεσθε ὁ θόρυβος ὅστις ἀνεπαίσθητως, ὡς ἀπὸ σπινθῆρος ἢ πυρκαϊᾶς, ἠγέσθη ἐνταῦθα, ἐκφοβίας τοὺς δειλοτέρους καὶ ἐνθαρρύνας ἐτι μᾶλλον τοῦ τολμηροῦ· καὶ ἡ θρασύτης, μεθ' ἧς ὀλίγοι τινες, θυσιάζοντες τὴν συνειδήσιν εἰς τὸ θυλάκιον, τὴν κλήθειαν εἰς τὸ συμφέρον, καὶ εἰς τὸν ἀτομισμὸν τῶν τῶν ἐθνισμῶν, ἀναγκαζοῦσι τινα, καὶ ἀκοντα ἴκομη, ν' ἀναμύχθῃ εἰς τὰς ἀκτεῖς αὐτὰς ὑποθέσεις διὰ τὰ πατάξῃ τὴν ὁσημέραι αὐξάνουσαν αὐτὴν λερναίαν ὑδραν τοῦ ψεύδους, τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς θρασύτητος.

Ἄρθρα καὶ λίβελλοι καὶ διατριβαὶ ἀπὸ τινος ἤδη καιροῦ καταχωρίζονται εἰς ἐφημερίδα τινα τῆς Σμύρνης ὑπὸ ἡμαθῶν δικολάβων, ἀφανῶν δικηγορίσκων καὶ συντακτῶν, ἀμιλλωμένων πρὸς τοὺς ἐν τῷ γραφείῳ σας διορθωτάς· δι' ὧν ἐπιζητοῦσι ν' ἀποδείξωσι τὴν κατάστασιν τοῦ προξενείου μας οἰκτρὰν καὶ ἐγκληματικὴν, ἐξητυλιγμένον, καταπεσὸν τὸ γόητρον του ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ, καὶ τὴν προσωπικὴν τίλως τοῦ προξενίου ἀτομικότητα ἀναξίαν, μικρὰν, μηδαμινήν.

Δὲν ἔχετε βεβαίως ἡμεῖς σήμερον ἀνάγκην, νὰ σᾶς συστήσω πρῶτος ἐγὼ τὸν ἐνταῦθα πρόξενόν μας κ. Γεννάδην. Τὸν γνωρίζετε, πολὺ πλείοτερον ἐμοῦ, ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου αὐτοῦ παρελθόντος, περὶ οὗ ἐλάβετε καὶ ἡμεῖς ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσετε, καὶ ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις διαμονῆς. Εἶναι ὁ αὐτὸς ἰσχυρὸς καὶ ἀλόγητος χαρακτήρ, ἡ αὐτὴ δραστηρία καὶ ἐνεργητικὴ ἱκανότης, τὸ αὐτὸ εὐθὺ καὶ

*) Σ. Σ. Οἱ ἐν τῷ γραφείῳ μας διορθωταὶ εἴμεθα, μὲ συμπάθειον, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

— Ἀνδρῶν, τῶ εἶπεν. ἡ ἀποστολή σου παρὰ τῷ βαρόνῳ Δεσιμαῖζ δὲν ἔληξεν εἰσέτι· πήγαινε ν' ἀναλάβῃς τὴν θέσιν σου ὡς προηγουμένως.

Ὁ Ἀνδρῶ ἀπῆλθε.

— Κύριοι, ἐπανελάθεν ὁ μαρκήσιος, ὁ κ. Πέδρο Δεκάστορα ἐγένετο τὴν ἐσπέραν ταύτην συνένοχός μου, ἀλλὰ συνένοχος ἐν ἀγνοίᾳ, διότι ἠγνόει ὡς σεῖς τὸ ἀληθές· ὀνομά μου καὶ δὲν ὑπώπτευσεν ἰὲ ἐμῆλλε νὰ συμβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του. Συνήλθετε ἐδῶ, κύριοι, διότι δὲν ἤθελον ἡ μαρκησία, ὁ υἱός μου καὶ ἐγὼ νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τοῦ βαρόνου Δεσιμαῖζ χωρὶς νὰ ὑπάρχωσιν ἐδῶ ὡς μάρτυρες ἐντιμοὶ τινες ἀνθρώποι καὶ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ προσθέσω, φίλοι εἰλικρινεῖς.

— Μάλιστα, εἰλικρινεῖς, κ. μαρκήσιος, εἶπεν ὁ κ. Βιολαῖν τεινὸν αὐτῶ τὴν χεῖρα.

— Καὶ ἀφωσιωμένοι, προσέθεσεν ὁ κόμης Μωριῆν.

— Ὁ κ. μαρκήσιος γνωσκεί ὅτι δύναται νὰ βασιζῆται ἐφ' ἡμῶν, εἶπεν ὁ κ. Πέδρο.

— Μάλιστα, φίλοι μου, τὸ ἤξεύρω. Εἰς τὴν μαρκησίαν, εἰς τὸν υἱόν μου καὶ εἰς ἐμὲ ἡ φιλία σας θὰ ἦναι πάντοτε πολυτίμητος. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζον ὅτι ἡδυνάμην νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐφοβήθη νὰ σᾶς ἀνακαλύψω τὰ τρομερὰ ταῦτα οἰκογενειακά μυστικά. Ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ μείνωσι τεθαμμένα ἐν τῷ σκότει. Ἐν ὀνόματι τῆς δυστυχῆς βαρόνης Δεσιμαῖζ καὶ τῶν τέκνων αὐ-

τῆς, ζητῶ ἀφ' ὑμῶν νὰ φυλάξῃτε ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας σας τὰ φρικαλέα ταῦσα μυστικά.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ κόμης Μωριῆν, ἐν μόνον ἔχομεν, ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ἣν ὁ κ. μαρκήσιος Σαμαράνδ μᾶς παρέσχεν. Ὁρκίζομεθα ὅτι θὰ ὤμεν θεματοφύλακες πιστοὶ τῶν μυστικῶν, ἅτινα μᾶς ἀπεκαλύφθησαν.

— Ὁρκίζομεθα, εἶπεν οἱ ἄλλοι.

— Εὐχαριστῶ, φίλοι μου, ἀλλ' εἰς ὄρκος ἦτο ἀνομιλήτης. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐγκαταλιμπάνω τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγαγγάρ, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἀπὸ τῆς ἐπανόδου μου εἰς Γαλιάν· ἀλλ' ἡ μαρκησία Σαμαράνδ θέλει ἀναμείνει ἡμέρας τινὰς ἀκόμη, πρὶν ἐμφανισθῶ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ παρουσιάσω τὴν μαρκησίαν Λουκίαν Σαμαράνδ καὶ τὸν υἱόν της Ἰωάννην Σαμαράνδ . . .

— Ὁ κ. Βιολαῖν ἠγέσθη.

— Κυρία μαρκησία, κύριοι, εἶπεν εἴμεθα πάντες ἐνταῦθα οἰκογενειακῶς νομιζῶ λοιπὸν καθῆκον νὰ σᾶς ἀναγγείλω, πρὶν ἀποχωρισθῶμεν, ὅτι ὁ κ. Πέδρο μοὶ ἀπένευε σήμερον μάλιστα τὴν τιμὴν ζητήσεως τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου. Συμβουλευθεῖς τὴν θυγατέρα μου ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ κ. Πέδρο. Ἐπομένως λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὸν προσεχῆ γάμον τῆς Σουσάνης Βιολαῖν μετὰ τοῦ κ. Πέδρο.

ἀρρενωπὸν ἀνάστημα, καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιβάλλουσα καὶ ἐκφρα-
στικὴ φυσιογνωμία. Ἰσχυρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ἐν τῷ κα-
θῆκοντι, βαρὺς καὶ πῶς μέχρι πλεονεκτηματος ἀπότομος
ἐν τοῖς ζητήμασι τῆς ἀξιοπρεπειᾶς, γλυκὺς καὶ οἰκείος ἐν
τῇ συναναστροφῇ. Σπανίως, οὐδέποτε ἴσως μέχρι τοῦδε, ἡ
δημοτικότης συνεβάδισε τοσοῦτον παραλλήλως τῇ ἐπιτε-
λέσει τοῦ καθήκοντος ὅσον ἐπὶ τῆς προξενείας τοῦ κ. Γεν-
νάδη. Καὶ εἶναι γνωστὸν, δυστυχῶς, παρ' ἡμῖν πόσον δύσ-
κολον, ἂν μὴ ἀδύνατον εἶνε, νὰ εὐρεθῶσι καὶ τὰ δύο συνη-
νωμένα. Εἶνε τὰ ἀσυμβίβαστα. Ἡ θὰ θυσιασθῇ τὸ καθῆκον
καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια εἰς τὴν δημοτικότητα, ἢ ἡ ἀξιοπρέπεια
καὶ τὸ καθῆκον θ' ἀποδείξῃ τὴν τελευταίαν. Σήμερον ἡ
προσωπικότης, τὸ συμφέρον, ὁ ἀτομισμὸς μας εὐρίσκεται
ἐν τῷ κατακορύφῳ του. Τὸν κολακεύετε τὸν περιποιεῖσθε,
τὸν ὑπηρετεῖτε; — εἴμεθα φίλοι, φίλοι, ἄλλως δυσρε-
στούμεθα, σὰς πολεμοῦμεν, καὶ σὰς ἐξοντώμεν.

Ἐπῆρξαν ἐποχὰς οἰκτραὶ καὶ ἀπαίσιαι διὰ τὸν ἐν Ἀνα-
τολῇ ἑλληνισμόν, καθ' οὗς ἡ ἐσωτερικὴ ἀποψις τοῦ Προξεν-
είου μας παρελλήλιζέτο ἐπιτυχέστατα μετὰ τουρκικοῦ Μεχ-
κεμέ. Τὰ αὐτὰ ταπεινὰ καὶ κατερειπωμένα οἰκήματα με-
τοῦ σκοτεινοῦ των θαλάμου καὶ τοῦ παλαιοῦ τοίχους
των, τὰ αὐτὰ ἀκάθαρτα κειονιασμένα δάπεδα, ἐφ' ὧν
ἠπλοῦντο δισπαρμένα, παλαιόχαρτα, καὶ ἐσβεσμένα σι-
γάρα καὶ ρυπαρότητες. Τὰ αὐτὰ σχεδὸν πρόσωπα ἐλεεινὰ,
πειναλέα, καὶ αἱ αὐτὰ θορυβώδεις καὶ μεσιτικά φωναί.
Οὔτε σήματα εὐανάγνωστα ἐπάνω τῆς εἰσόδου οὔτε σιμαῖα
καθαρά, κυματίζουσα ἐπὶ ὀλολεύκου ἴστου καὶ ὑπεγείρουσα
μετὰ τὸ κυανόλευκον χρομὰ τῆς ἐνθουσιασμοῦ παλμοῦς εἰς τὰ
στήθη τοῦ διερχομένου ἀνατολίτου ἂν ἤχι τοῦ εἰθισμένου
Σμυρναίου οὔτε ἀργεῖα ἐντελῆ, οὔτε γραμματοθηκῆαι, οὔτε
γραφεῖα εὐπρεπῆ, οὔτε κἀν καινουργεῖς γραφίδες. Πρὸ τῆς
εἰσόδου ἐκάθητο νωχελέστατα μετὰ τὸν ἐστριμμένον του μύ-
στακα καὶ τὴν ἀπειλοῦσαν μορφήν του ὁ τελευταῖος Καθὰς,

Ἔσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τὸν μέλλοντα πενθερὸν καὶ
τὸν μέλλοντα γαμβρὸν.

Ὁ Ἰωάννης Σαμαράνδ εἶπεν εἰς τὸν Πέδρο :
— Λογίζομαι εὐτυχῆς διὰ τὴν εὐτυχίαν σας !
— Καὶ ἡ ἰδικὴ σας θὰ ἐπέλθῃ, ἀπάντησεν ὁ κ. Πέδρο
Κάστορα.

Ὁ Ἰωάννης ἀνεστῆναξ :
— Κύριε μαρκήσιε, ὑπέλαβεν ὁ κ. Βιολαῖν, ἡ κ. βαρόνη
Δεσιμαῖζ ἔχει ἀναθετιμέναν εἰς σὰς πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς
ἡ θυγάτηρ αὐτῆς θέλει τῇ ἀποδοθῆ.

Διὰ τῆς χειρὸς ὁ μαρκήσιος εἰδείξε τὸ ἐκκρεμές.
— Εἶναι ἐνδεκάτη ὥρα, ἀπάντησε. Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἡ
Ἐρριέττη Δεσιμαῖζ ἠδυνήθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς εἰρκτῆς αὐτῆς
ἀπατήσασα τοὺς δεσμοφύλακας τῆς καὶ πρέπει τὴν στιγ-
μὴν ταύτην νὰ εὐρίσκηται ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς μητρὸς αὐτῆς.

ΚΗ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΘΑΝΗ.

Ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ Πέδρο, παρα-
ζαλισμένος, σχεδὸν παρόφρων. Ἐπὶ φόβου κατασχεθεῖς,
εἶχε τρέξει μέχρι τοῦ ἐξωτερικοῦ βουλευθάρτου, ὅπου ἐπι-
βάς ἀμάξης διευθύνθη εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ὁ Ραούλ ἔσπευσε κατόπιν τοῦ πατρὸς του ἐλπίζων ὅτι
θὰ τὸν συνήντα καθ' ὁδόν ἄλλ' ἂν καὶ ἡ ἐξοδος τοῦ βαρό-

ρῶφν ἠδονικώτατα τὸν παργιλέν του, καὶ μὴ ἀξίων νὰ
παραμερίσῃ ἐνώπιόν του ἐμπόρου, τοῦ οἰκογενειάρχου, τοῦ
πολίτου. Ἐπάνω τῆς κλίμακος βρωμερᾶς, κειονιαμένης, ἴ-
στατο καταδοκοῦν, ἀνυπόμονον πλῆθος θεσιθηρῶν, ὑπαλλή-
λων, δικολάβων, ὡς λούστροι ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ταχυ-
δρομείου σας, οἵτινες σὰς ἐσταμάτων, σὰς συνελάμβανον
ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου σας, σὰς ἐξήταζον, καὶ σχεδὸν σὰς ἐ-
πεβάλλοντο νὰ τοῖς εἰπῆτε τὰς ὑποθέσεις σας, καὶ νὰ τοῖς
ἀναθέσσητε ἐργασίαν. Συνέβαινε ἀνάλογόν τι ἐκείνου τὸ ὁ-
ποῖον μετ' ἐκπλήξεως παρατηρεῖ ὁ ταξειδιώτης ἐντὸς τῶν
ἀψιδωτῶν βεξεστεριῶν μας, ὅπου, εἰς ἕκαστον βῆμα ἐρω-
τᾶται, παρακαλεῖται καὶ κάποτε συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν
ἐκατέρωθεν ἰδιοκτητῶν, διὰ νὰ ἰγορήσῃ σμυρναϊκὸν τι ἐν-
θύμιον ἐπὶ προφανεῖ κινδύνῳ ν' ἀπατηθῇ. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ
θεσιθηραὶ, οἱ κλητήρες, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ γραμματεῖς, οἱ δι-
κολάβοι μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν Καβάσδων, ἐξετέλουν αὐ-
τεπαγγέλτως χρεὴ μικροῦ προξένου, συνεβίβαζαν, ἠπειλοῦν
καὶ . . . ἐξεψωμίζοντο.

Σήμερον αἱ ἀσχημίαι αὐταὶ ἐξέλιπον. Οἱ κλητήρες περιω-
ρίσθησαν εἰς τὸ καθῆκόν των· οἱ θεσιθηραὶ ἐξεδιώχθησαν·
οἱ δικολάβοι ἀπεκλείσθησαν καὶ οἱ ἀνευ πτυχίου δικηγορί-
σκοι παρεπέμφθησαν εἰς τὰ ἐδάλια τοῦ Πανεπιστημίου σας.

Σήμερον ἡ τάξις, ἡ εὐπρέπεια κυβερνᾶ πανταχοῦ ἀπὸ
τῆς ἐκλογῆς τοῦ οἰκήματος μέχρι τῆς ἐκλογῆς τῶν προσώ-
πων. Ἄλλ' ἀκριβῶς ἔνεκα τῆς τάξεως ταύτης καὶ τῆς εὐ-
πρεπειᾶς οἱ ἐκδιωχθέντες καὶ οἱ ἀπολέσαντες δυσανασχε-
τούσιν, ἐξεγείρονται. Ἐνθυμούνται τὰς πανολβίας ἐκείνας
ἡμέρας τῆς ἀταξίας, τοῦ θορύβου, τῆς συγχίσεως, καὶ ἡ
στέρνης ἐκείνη καὶ ἡ ἀντίθεσις ἐτι μᾶλλον τοῖς ὑπεγείρει
τὴν καταφρονᾶν καὶ τὸ μίσος των. Εἶνε ὡς οἱ λύκοι ἐν τῇ
ἀνεμοζάλῃ, ὡς οἱ κλέπτει ἐν τῇ πυρκαϊᾷ. Ἐπιθυμοῦσι τὴν
ταραχὴν καὶ τὴν ἀναστάτωσην διὰ νὰ τοῖς δοθῇ εὐκαιρία
νὰ ἐξασκήσωσι τὸ μουσάρν ἐπάγγελμά των. Ἐξω ταύτης,

νοῦ δὲν εἶχε προηγηθῇ τῆς ἰδικῆς του ἢ κατὰ ἐν ἡ δύο λε-
πτὰ, ὁ νεανίας δὲν εἶδε τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδῷ καὶ
δὲν ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ ποίαν διεύθυνσιν ἔλαβε.

Δὲν τὸν ἐξήτησε, σκεπτόμενος εὐλόγως ὅτι ὁ βαρόνος εἶ-
χε τραπῆ τὴν πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀγούσαν καὶ διευθύνθη
καὶ αὐτὸς εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία.

Πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τρόμου, τὸ σῶμα χῶων κλο-
νιζόμενον ὑπὸ σπασμῶν, ὁ βαρόνος ἦτο ἐν τῷ δωματίῳ του
ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ἐφ' οὗ εἶχε καταπέσει ὡς ἀδρανῆς
μολυβδος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων κατακεκλυσμένους αἵματι,
τὸν ἰδρωτὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοὺς βραχίονας κινουμένους,
τὸ στόμα μορφαζόν, ὅτε ὁ Ραούλ ἀνοίγων τὴν θύραν ἐφάνη
ἐνώπιόν του. Ἀνήγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν.

- Ἄ ! εἶσαι σὺ ; εἶπε.
- Μάλιστα, πάτερ μου, εἶμαι ἐγώ.
- Δὲν ἐμείνεις; λοιπὸν ἐκεῖ κάτω ;
- Τὸ βλέπετε; σὲ παρηκολούθησα.
- Διὰ τί ;
- Διότι εἶσαι πατήρ μου.
- Ἄ ! λοιπὸν τί με θέλεις ;
- Ἦλθον νὰ σὲ ἐρωτήσω τί σκοπεύεις νὰ πράξῃς;
- Δὲν εἰδεύρω.

(Ἀκολουθεῖ)

εὐρίσκονται ἐξω τοῦ στοιχείου των, ἐξω τῆς ἰδίας των ἀ-
τμοσφαιρας. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν τοῖς ἄρρσκει ἡ τάξις, ἡ
γαλήνη, ὁ πρόξενος. Τὸν θέλουσιν ὀμιλητικὸν, ἀνταλλάσ-
σοντα μετ' αὐτῶν τὸ σιγάρον του, ταπεινὸν ὡς ἐκεῖνοι, ἀ-
νεκτικὸν, παραβλάπα, καὶ ἀντὶ ὧν τούτων ἀνερίζοντες
τὸ βαρὺ αὐτοῦ καὶ ἀξιοπρεπῆς βλέμμα καὶ ἀκούοντες τῆς
ἐπιτακτικῆς καὶ ἐπιβλητικῆς φωνῆς, δυσανασχετούσιν, ἀ-
πελπίζονται.

Ἐντεῦθεν καὶ ἡ κατ' αὐτοῦ καταφρονᾶ.

Καὶ τώρα, μετὰ τοιαύτας οἰκτράς καὶ ἐλεεινὰς σκηνὰς,
εἰπῆτε σεῖς ἐὰν δὲν ὀφείλῃ καὶ ὁ ἀδιαφορώτερος τῶν ἀν-
θρώπων νὰ παρεμβῇ καὶ νὰ συνηγορήσῃ.

Ὁ Σμυρναῖος.

ΔΙΑΨΕΥΣΕΙΣ

Ὁ κ. Ν. Ἰωαννίδης ἐκ τῶν ἐγκριτῶν Σερραίων, γνωστὸς
καὶ ἐνταῦθα διὰ τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὰς ὑπὲρ ἐθνικῶν
σκοπῶν ἐνεργείας του ἐγένετο ἐσχάτως εἰς Σέρρας, διηρη-
μένως δυστυχῶς καὶ αὐτὰς, ὡς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς συμ-
πολίτευσιν καὶ ἀντιπολίτευσιν, ἀντικείμενον συκοφαντιῶν,
ὧν τὴν ἀναίρεσιν ἠναγκάσθη στενοχωρηθεῖς νὰ ζητήσῃ διὰ
τῆς δημοσιότητος. Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς αὐ-
τὴν, συνιστῶντες τοὺς ἐχθροὺς του ἵνα μὴ γίνωνται κατα-
γέλαστοι καὶ κάπως ἀποτροπῆαι διὰ τοιούτων ψευδῶν
διαδόσεων. Ἰδοὺ αὐτῆ :

Σέρραι, 12 Αὐγούστου.

Ἐπάρχει ἐνταῦθα σπειρά τις ἀνθρώπων, εὐτυχῶς οὐχὶ
Σερραίων, οἵτινες κύριον σκοπὸν τοῦ ἑαυτῶν βίου οἰοῦν εἰ-
πάγγελμα ἔχουσι τὸ νὰ καταραδιοουργοῦσι καὶ συκοφαντώ-
σιν ὅτι μὲν τοῦτον ἐπὶ δὲ ἐκείνῳ ἐκ τῶν ἡμετέρων συμ-
πολιτῶν. Κάρφος δὲ ἰδίᾳ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν εἶνε οἱ
περὶ τὸν Σύλλογον ἄνδρες, οὗς ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ πειρῶνται
νὰ παραστήσωσιν εἰς τὰ ἔμματα τῶν ἀπλουστέρων οὐδὲν
πλέον οὐδὲν ἐλαττον ἢ ὡς αἰσχροκερδεῖς καὶ κλέπτας. Βε-
θαίως οἱ χρῆστοι καὶ ἐντιμοὶ ἄνθρωποι εἰς ἑαυτῶν κρίνουσι
καὶ περὶ τῶν ἄλλων ! Οὕτως ἄλλοτε μὲν ἐφρονάσκουν κατὰ
τῶν κ. κ. Δημητρίου Θεοδωρίδου, Κωνσταντίνου Καπέτη
καὶ Κωνσταντίνου Χόνδρου συκοφαντοῦντες αὐτοὺς, εἶτε ὡς
κλέπτοντας τὰ χρήματα τοῦ Συλλόγου, εἶτε ὡς διαγειριζο-
μένους αὐτὰ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν ἐμπορίῳ, τελευταῖα δὲ ἐ-
τόλμησαν οἱ τομβωρύχοι νὰ ταραξῶσι καὶ αὐτὰ τὰ κόκ-
καλα τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Θεοδωρίδου ἱατροῦ, τοῦ ἐπι-
φανοῦς καὶ πολυκλαύστου ἐκείνου συμπολίτου ἡμῶν, ὅστις
ἐθυσίασεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας, ἄρρητ' ἀθέμιτα λέ-
γοντες, καὶ νῦν διαδίδουσιν ἐνταῦθα γράφουσι δὲ καὶ εἰς
τὰς ἐπαρχίας ὅτι ἐγὼ ὡς ἐπόπτης δῆθεν τῶν σχολείων ἐ-
λάμβανα ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου 120 λίρας θύμ.
κατ' ἔτος. Ἡ πρώτη ἐμοῦ σκέψις, ἀκούσαντος τὰς συκο-
φαντίας ταύτας, ἦν νὰ παραδώσω τὰ ἀκαταλόγιστα ταῦτα
ὄντα εἰς τὸν οἶκτον καὶ τὴν περιφρόνησιν τῶν φρονίμων
καὶ τιμίων συμπολιτῶν μου, οἵτινες ἐκ τῶν κατ' ἔτος δη-
μοσιευόμενων τιμῶν των ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Συλλό-
γου ἐλέπουνσιν, ἐὰν ἐδαπανήθη ποτε δι' ἔσοπτε αν σχο-
λείων, καὶ δὴ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσόν, καὶ κρί-
νωσι χαρακτηρίζοντες ὡς πρέπει τὰς τοιαύτας διαδόσεις.
Ἄλλ' ἀκολούθως, σκεφθεῖς ὅτι πιθανόν ν' ἀπατηθῇ ἔστω
καὶ εἰς ἐκ τῶν συμπολιτῶν μου καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ λε-

γόμενα, θέλων δὲ νὰ φημῶσω πλέον τὰ στόματα τῶν ἐν
ἐπιγνώσει ψευδομένων, ἀπεφάσισα νὰ κατέλθω εἰς τὴν δη-
μοσιότητα καὶ διαψεύσω αὐτοὺς διὰ τοῦ ἐπιστημοτέρου τρό-
που. Τοῦτου ἕνεκα ἀπηύθυνα πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς συστάσεως
τοῦ Συλλόγου μέχρι σήμερον (1870—1883) διαχειρισθέν-
τας τὸ ταμεῖον αὐτοῦ ἀξιολόγους κ. Δ. Θεοδωρίδην, Δ. Κα-
πέτην καὶ Δ. Τικόπουλον ἐπιστολὴν, δι' ἧς παρεκάλουν αὐ-
τοὺς ὅπως δηλώσωσιν ἐμοῖ ἐγγράφῳ, ἐὰν ποτε ὑπῆρξα ἐ-
πόπτης σχολείων καὶ ἐὰν ἔλαβα καὶ ὀβολὸν ἀκόμη ἐκ τοῦ
ταμείου τοῦ Συλλόγου εἴτε ὑπὸ ταύτην εἴτε ὑφ' οἰανδήποτε
ἄλλην ἰδιότητα. Ἰδοὺ δὲ αἱ πρὸς ἐμὲ ἀπαντήσεις τῶν εἰ-
ρημένων Ταμιῶν.

Φί λ ε κ. Ν. Ἰ ω α ν ν ῖ δ η.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἀπὸ 2 τρέχοντος ἐπιστολὴν ὑμῶν ἐν ἣ λέγεται
ὅτι διαδίδουσι τινες ἀπὸ τινος, ὅτι ὡς ἐπόπτης τῶν σχολείων ἐδόθη-
σαν ὑμῖν ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου λίραι θύμ. ἑκατὸν εἰκοσι (120)
κατ' ἔτος, διακηρύττω καὶ ὁμολογῶ ὅτι κατὰ τὸ ἐνεαεστὸν διάστημα,
καθ' ὃ διεχειρίσθη τὸ ταμεῖον τοῦ Μ. Φιλ. Συλλόγου οὐδέποτε ἐδόθη
ὑμῖν οὐδ' ὀβολὸς ἐκ τοῦ εἰρημένου ταμείου, οὔτε ὡς ἐπόπτης τῶν σχο-
λείων, καθόσον τοιοῦτος δὲν ὑπῆρξατε, οὔτε ὑφ' οἰανδήποτε ἄλλην ἰ-
διότητα, ὥστε τὰ διαδιδόμενα εἶνε ἀνυπόστατα καὶ καθαρὰ συκοφαντία.
Διατελῶ κτλ.

Ἐν Σέρραις τῇ 8 Αὐγούστου 1883.

Πρόθυμος
(Ἰπογρ.) Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ.

Φί λ ε Νι κ ό λ α ε,

Ἐλαβον τὴν ὑπὸ σημερινῇν ἡμερομηνίαν ἐπιστολὴν σας, καὶ σπεύ-
δω ν' ἀπαντήσω εἰς αὐτήν. Μετὰ λύπης ἀνέγνωσα τὰ ἐν αὐτῇ περὶ
τῆς διαδιδόμενης φήμης ὅτι ὡς ἐπόπτης τῶν Σχολείων ἐλαμβάνετε
ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου λίρας θύμ. ἑκατὸν εἰκοσι κατ' ἔτος,
ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀδημονήτε δι' αὐτὸ, διότι εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν κω-
νικῶν καματῶν, καὶ οἱ τὰ τοιαῦτα διαδίδοντες εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν
ἐπήρειαν αὐτῶν.

Ἄλλο ἔτι χρηματίας ταμίας τοῦ καθ' ἡμᾶς Συλλόγου, καὶ ὡς τοι-
ούτος καὶ ὡς μέλος τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς γνωρίζω ὅτι οὔτε ὡς
ἐπόπτης Σχολείων οὔτε ὑφ' οἰανδήποτε ἄλλην ἰδιότητα ἐλάβετε ὀβο-
λὸν ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου.

Διατελῶ μετ' ἐξαιρέτως ὑπολήψεως καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Ἐν Σέρραις, τῇ 2 Αὐγούστου 1883.

(Ἰπογρ.) Δ. ΚΑΠΕΤΗΣ.

Ἄ γ α π η τ ῆ φί λ ε,

Ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἀπὸ 2 τρέχοντος ἐπιστολὴν ὑμῶν ὁμολογῶ
ὅτι ἡ πολυετής καὶ μετὰ μεγάλου ζήλου προσπάθεια καὶ ἐργασία ὑμῶν
ὑπὲρ τῆς εὐδωσσεως τοῦ σκοποῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς Συλλόγου ὀφείλεται ἀ-
ποκλειστικῶς εἰς τὸν ἀκραίφην πατριωτισμὸν ὑμῶν, οὐδὲν δὲ οὐδέ-
ποτε καὶ παρ' οὐδενός, καθὰ ἡμεῖς γινώσκωμεν, ἐδόθη ὑμῖν χρηματι-
κὸν ποσὸν ὡς ἀμοιβὴ δῆθεν τῶν κόπων, οὗς κατεβάλατε, ὑπὸ ταύτην
ἢ ἐκείνην τὴν ἰδιότητα.

Ἐν Σέρραις, τῇ 2 Αὐγούστου 1883.

Ὅλος ὑμέτερος

(Ἰπογρ.) ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΤΙΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀνωτέρω τριῶν ἐπιστολῶν, ἄς
κρίνῃ ἕκαστος ἂν ἡ εὐαρίθμος καὶ εὐτυχῶς ζήνη, ὡς εἶπον,
σπειρά δὲν ἀπέκτησε δικαίως τὸν τίτλον τοῦ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟῦ
Διατελῶ, κ. Διευθυντὰ, μετ' ἐξόχου τιμῆς καὶ ὑψηλῆς φεως
Ν. Ἰωαννίδης.

ΗΙ ΜΟΥΣΤΙΑΙΣ

Ὅσον ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν σταγίδα αἱ Πάτριαι. Ὁ
Πύργος, αἱ Καλάμαι, τὸ Ἄργος ἄλλο τόσον διὰ τὸν μου-
στον (γλυκὸς) ἢ Αἴγινα, τὰ Μέγαρα καὶ πρὸ πάντων ἡ Ἄτ-
τική· ἀλλ' οἱ πόθοι των καὶ αἱ εὐχαὶ πρὸς τὸν ὑψίστον

περί βροχής· κατά τὰ τέλη Ἰουλίου καὶ ἀρχὰς Αὐγούστου εἰσὶν ἀντίθετοι· διότι αὕτη ζῆμιος τὰς πρώτας ἀλλ' ὠφελει τὰς δευτέρας, αἵτινες καὶ πύτυχσαν ἐφέτος. Ἡ πρό ὀλίγων ἡμερῶν ἐπελθοῦσα βροχὴ ἔδωκε ζῶν εἰς τῆς μουστιαῖς πρὸς τὰς ὁποίας συμπίπτει ὁ ἐρχομὸς τοῦ κυνηγίου· καὶ ἰδοὺ ἐπίκειται ἡ ἐναρξὶς δύο πολέμων ἐνὸς κατὰ τῶν σταφυλῶν καὶ ἐτέρου κατὰ τῶν τρυγῶνων, τσαλαπετινῶν, ὀρύγων κλπ. Αἱ τῶν τοιοῦτου εἶδους πολέμων προπαρασκευαί ἤρξαντο ἤδη ἀφ' ἐνὸς μὲν με μαχαιράκια, σογιάδες κολοκοτρωνάϊκους, κόφαις, κοφίνια καὶ κοφινάκια, κάρρα, ἀμάξια, τουλούμια, βουτσά, βαρέλια, (εἰς τὰ λουτρά τοῦ Δαμασκηνοῦ) βαρελάκια, χωνιά, ταψιά, μέτρα, πατητήρια, λάκκους, ὑπόγεια, ἀγώγια, φωνὰς, κλεψίματα, γλέντια πρὸ πάντων νυκτερινὰ καὶ πλείστα ἄλλα διὰ τὸ θῆμα, διὰ τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν τῆς γρηᾶς κυρᾶς ἀμπέλου· ἀφ' ἐτέρου μὲ ὄπλα μονόκανα ἢ δίκανα, ἐμπροσθογεμῆ ἢ ὀπισθογεμῆ μὲ πυρίτιδα, χόνδρους (σκάγια) καὶ κύνας δὲ κυνηγετικούς μὲ τσάντες ποικιλῶν, ὑδρίας (παγούρια) καὶ λοιπὰς προμηθείας. Οἱ πρότοι κυνηγοὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εἰσὶν οἱ οἰνοπῶλαι καὶ παντοπῶλαι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, τρέχοντες εἰς τὰ Μεσόγεια. Εἰς τὸ Κοροπί, εἰς τὸ Μαρκόπουλο, οἱ δευτέροι παντὸς εἶδους ἐπαγγέλματος καὶ οἱ πλείστοι ἄνευ οὐδενὸς τοιοῦτου πρὸς τὸν Λόγγο, πρὸς τὴν περίφημο Βάρη ὅπου τὸ μεγαλεῖτερο πέραμα τοῦ κυνηγίου.

Ὁ μούστος, πλὴν ὀλιγίστου προωρισμένου διὰ μουσταλευριᾶν, μεταμορφώνεται διὰ τῆς ρητίνης κατὰ τὴν 40ῆμερον ζύμωσίν του ἐν τοῖς βαρελίοις εἰς ρητινίτην οἶνον, τοῦ ὁποῦ χροῖσις καταπληκτικὴ ἐγένετο κυρίως εἰς τὰς ἐργατικὰς τάξεις, μολονότι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ χροῖσις ἐγενικεύθη ὡς μόνου ἄθωοτέρου καὶ ρωστικοῦ ποτοῦ θεωρουμένου. Ὁ μούστος εἶνε τὸ ζωτικώτερον προϊόν τῆς Ἀττικῆς· πρωτεύουσι κατὰ τὸ ποῖον αὐτοῦ καὶ τὸ ποσὸν τὰ Μεσόγεια, ἧτοι οἱ δῆμοι Κρωπίας καὶ Λαυρίου, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸ Μαρκόπουλον καὶ τὸ Κοροπί. Αἱ Ἀθῆναι καὶ ὁ Πειραιεὺς εἶνε ἡ δεξάμενὴ δέκα ἑκατομμυρίων ὀκάδων οἴνου, μετακαμιζομένου ἐκ μόνου τοῦ δήμου Κρωπίας. Ὁ ἐφετεινὸς μούστος ἔνεκα τῆς πεσοῦσης βροχῆς κατὰ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ποσότητα θέλει φθίσει τὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους· ἡ δὲ τιμὴ μείζων ὑπολογίζεται ἐφέτος μὴ ἐπιδρῶντος ἐπὶ τῆς τιμῆς του τοῦ ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τοῦ οἴνου ἐπιβαλλομένου φόρου κατὰ τὸ νέον φορολογικὸν σύστημα. Ἡ τιμὴ ἐκάστης μπότσας (δύο ὀκάδων) ἀχρι τοῦδε ἴσταται εἰς 50—60 λεπτά, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ πρῶτοιστοιχισμένου μούστου καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα· φαινόμενη ὅτι θὰ κυμανθῆ μεταξὺ 70—80 λεπτῶν· ἤδη ὑπάρχει μεγάλη ἀπραξία, ὡς τοῦτο συμβαίνει πάντοτε· περὶ τὰ τέλη ὅμως τοῦ τρέχοντος δεκαπενθημέρου θέλει λάβει χώραν ἡ πυρετώδης ἀγοραπωλησία, ἧτις μολις διαρκεῖ πέντε ἡμέρας.

Μέρος τοῦ ἐκ Μαρκοπούλου μούστου μεταφέρεται διὰ θαλάσσης, ἐκ τοῦ ὠραίου λιμένος Πόρτο-Ράπτη εἰς τὴν Εὐβοίαν, Σύρον καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Κυνοῦριαν· ὁ δὲ τοῦ δήμου Λαυρίου καταναλίσκεται ἅπα· εἰς τὸ Λαύριον. Εἰς Ἀθῆνας καὶ Πειραιεὺς δὲν καταναλίσκεται μόνος ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κρωπίας εἰσαγόμενος μούστος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκ τῶν ἄλλων δῆμων ἧτοι τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν, τῆς Φυλῆς τῆς Ἐλευσίνας, τῶν Μεγάρων καὶ τῆς Αἰγίνης, ὅστις ἀναμιγνύμενος συνήθως μετὰ τοῦ πρωτεύοντος ἐκ τοῦ Μαρκοπούλου καὶ Κοροπῆς γίνεται ἐπίσης λαμπρός. Ἡ δὲ ρητίνη, τὸ δευτέρον συστατικόν, ἐξ οὗ καὶ τὸ γινώρισμα τοῦ ρητινίτου οἴνου συλλεγομένη ἐκ τῶν λαμπροτέρων διὰ τὸ πικρὸν πρασινοκίτρινον χρῶμα καὶ ὑ-

γεινοτέρων ἐκ πύκνης (πίτυος) δασῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος δὲν εὐρίσκεται εἰς ζήτησιν ἐτι οὐχ' ἦττον διατηρεῖται ἡ τῆς προστοιχισμένης τιμῆ τῶν 40—50 λεπτῶν κατ' ὀκάαν. Ἀλλ' αὕτη ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ αὐξάνει ἢ ἐλαττοῦται ἐν ὅλῳ· ἀντιστρόφῳ λόγῳ τοῦ ποσοῦ τοῦ μούστου.

Ἀγρότης-Μεσογείων

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἐγκυμοσύνη 57 ἐτῶν! Μία γυναῖκα 84 ἐτῶν ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἡ ἱατρικὴ νεκροψία ἀνεῦρεν ἐντὸς τῆς ὑστέρας τῆς ἐν ἐξοίδημα ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἢ ἀποθανοῦσα ἀπὸ τοῦ 28ου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ἄλλην ἐνόχλησιν εἰμὴ τὸ βάρος τὸ προξενούμενον ὑπὸ ξένου ὄγκου. Ποία ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς τῶν παρευρισκομένων ἐν τῇ αὐτοψίᾳ ὅταν ἀπὸ ἡναίχθη τὸ ἐξοίδημα διὰ τοῦ πρίονος παρετηρήθη ἐν μέσῳ τῆς κίστεως ἐμβρυον ἄρτιον, ἄνευ οὐδεμίας ἀλλοιώσεως, ἡλικίας ἐπάνω κατὰ 25 ἢ ἐπὶ τὰ μηνῶν! Οἱ δόκτορες τὰ ἔχασαν σχεδὸν, διότι πρόπην φορὰν παρουσιάζεται εἰς τὴν ἐπιστήμην τοιοῦτο μοναδικὸν φαινόμενον. Ἐγνώριζον ἀναλόγους ἐγκυμοσύνας 26, 28, 30, 31, 46 ἐτῶν· ἀλλ' ἐγκυμοσύνη 57 χρόνια διαρκέσσα οὔτε ἔς τὸν ὕπνο τους δὲν εἶχαν ὄνειρευθῆ. Μὰ τί κοιλιά ἦ-ταν ἐκεῖνη! Τώρα δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ἐπιστημονικῶς τὰς θαυμαστάς ἔς τὰ παραμύθια καὶ τὸν ἡμέτερον παραγωγίον γεννήσεις παιδίων ἐν πλήρει ἀκμῇ σώματος καὶ πνεύματος, μὲ μακρὰν γενειάδα καὶ μακρυτέραν φλυαρίαν· προσέτι καὶ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰσαὰκ ὑπὸ τῆς ἐννενηκοντούτιδος Σάρρας...

Πῶς ἡσυχάζουν τὰ κύματα. Εἶνε γνωστὸν τὸ μέσον τῆς κατευνάσεως τῶν κυμάτων δι' ἐλαίου, χυνημένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας των. Ἀλλ' ἐν παλαιῶν βιβλίον ὀμιλεῖ περὶ ἐνὸς ἄλλου μέσου, πολὺ ἀποτελεσματικώτερου ἢ τὸ ἐλαῖον· καὶ τοῦτο εἶνε ὁ τενεκὲς. Σταγόνες τοῦ ἐλαίου ἀπομακρύνονται φερόμεναι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐνῶ κιβώτια τενεκεδένια ἐκτεινόμενα εὐρότερον τῶν σταγόνων τοῦ ἐλαίου, καὶ προσκολλόμενα εἰς τὸ πλοῖον, δὲν δύανται νὰ ἀπομακρυνθῶσιν αὐτοῦ εἰμὴ ἐπὶ μακρὰν ἀπόστασιν. Λοιπὸν: λαμβάνοντες βαρέλλια, πεπληρωμένα ἀέρος, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ διαπεράσῃ τὸ ὕδωρ, ἢ κάλλιον τετράγωνα κιβώτια ἐκ λευκοσιδήρου, μήκου ἐξ ἑως ὀκτώ ποδῶν, καὶ ἐνὸς ἢ δύο ὕψους, γεμισμένα ἐξ ἴσου μὲ ἀέρα. Τὰ πλοῖα θὰ ἠδύνατο παντοτε, χωρὶς νὰ αὐξήσωσι πολὺ τὸ φορτίον των, νὰ εἶνε ἐρωδιασμένα μὲ δωδεκάδα τοιοῦτων, συνενωμένων διὰ σχοινίων, τὰ ὁποῖα ἤρκει νὰ ρίψωσιν εἰς τὰ κύματα, κατὰ τὴν κρισιωτέραν ὥραν τῆς τρικυμίας. Αὐτὰ συμβουλεύει τὸ παλαιὸν βιβλίον, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρομεν ἂν ἡ κυματοσώτειρα συμβουλή του παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὴν παροιμίαν: Καῦμένοι παλῆοι, καῦμένα βώδια!

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Γκόρετς, 4 Σεπτεμβρίου. Τρεῖς ομάδες νομιμοφόρων, συνελθούσαι χθὲς ἐνταῦθα, ἀνεγνώρισαν τὸν κόμητα τῶν Περσῶν ἀρχηγὸν τοῦ Οἴκου τῆς Γαλλίας.

Παρίσις, αὐθημερόν. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ σταίη σπουδαίας ἐπιχειρήσεως εἰς Τονκίνην ὅπως ἡ ἐκστρατεία τελειώσῃ τὸ ταχύτερον.